

[Foss.]

stå til fører os direkte mod en sådan situation. Når Danmark ikke mere kan købe råvarer, hvad så? Jeg skal ikke spå, om det bliver værst for landbruget eller for industrien, måske nok for industrien, men landbruget skal også importere råvarer. I alle tilfælde vil resultatet blive arbejdsløshed. Regeringens teorier om, at det blot gælder om at pumpe penge ud i omsætningen, og at man på den måde kan opretholde fuld beskæftigelse, vil ikke kunne holde. Foreløbig vil pengereguleringen virke som en sovepude, men derved bliver den dobbelt farlig. En skønne dag vil befolkningen vågne, så vil den opdage, at pengene ikke er meget værd, og den vil se, at arbejdsløsheden breder sig. Det konservative folkeparti vil ikke stillende se på, at katastrofen nærmer sig. Når vi ser, at regeringen intet vil foretage sig, kan vi ikke gøre andet end at advare befolkningen.

Derfor vil mit parti stemme imod regeringen, og alle, som kan se, at regeringens laden stå til fører til sammenbrud af vor økonomi og til arbejdsløshed, anbefaler jeg at gøre det samme.

Fr. Kristiansen: Det er jo snart en almindelig begivenhed, at vi drøfter vareforsyningslov i det høje ting, og situationen er desværre vanskeligere, end den har været gennem de sidst forløbne to år, kan vi vel sige. Den udvikling, der har fundet sted siden devalueringen, er i allerhøjeste grad uheldig for Danmark, særlig fordi vi eksporterer for lidt til dollarområdet, hvorfra vi har en ret stor import, hvorimod vor eksport går til de lande, som har devalueret. Dette har medført, at vort handelssamkvem er kommet ind i den skure, at vore importvarer fra januar 1949 til marts 1950 er steget i pris med 24 points, medens eksportvarerne er faldet med akkurat det samme antal points; medens der før var en forskel på 11 points i Danmarks favør, er der nu en forskel på over 40 points i Danmarks disfavn. Det giver i en nøddeskal den vanskelige situation, som Danmarks økonomi befinder sig i i øjeblikket. Følgen heraf er, at vi kommer til at lide under mangel på de betalingsmidler, vi skal bruge til den nødvendige import. Spørgsmålet er så, hvordan vi bedst kommer igennem disse vanskeligheder i den kommende tid. Der er forskellige veje, man kan gå. De konservative mener, man skal gå den vej at stramme pengemarkedet ved hjælp af kreditindskrænkning og højere rente og derved tvinge forbruget ned. Det vil ganske sikkert medføre mindre in-

vestering, mindre arbejde, stigende arbejdsløshed og mindre købekraft, og det er jo også den mindre købekraft, der er målet. Men jeg tror, at den vej, der skal tilbagelægges, inden vi når til den mindre købekraft, er meget ubehagelig, og den ønsker mit parti i hvert fald ikke at gå.

Det ærede medlem hr. Foss påpegede de store farer fremover, som lå i, at vi kom til at mangle de nødvendige midler til betaling af råvarer til landbrug og industri. Det ville være skæbnesvangert, dersom de forhold; det ærede medlem omtalte, indtrådte, men jeg synes i virkeligheden, at det ærede medlem hr. Foss på den måde argumenterede for en ret skarp importregulering. Hvis vi ser sådan på det, at vi først og fremmest må have råvarer ind til landbrug og industri — og således lød formuleringen jo allerede i Madsen-Mygdals tid —, er der måske ingen anden vej at gå, hvis vi kommer i en akut vanskelig situation, men det er jo i virkeligheden ikke den argumentation, man kunne have ventet fra det ærede medlem, når han ikke vil stemme for lovforslaget. Jeg tror som sagt ikke, at den vej, de konservative vil gå, frister de mere liberalt indstillede partier og heller ikke socialdemokratiet.

Partiet venstres ordfører, det ærede medlem hr. Henry L. W. Jensen, var så elskværdig at sige, at loven placerede sig som en rent socialdemokratisk lov, og det var også det, den burde være. Deroverfor vil jeg gerne sige, at så synes jeg, det er mærkeligt, at venstre ikke ønsker at forhindre gennemførelsen af en sådan socialdemokratisk lov; det havde partiet jo i sin magt at gøre. Hvorfor regerede venstre i sin tid med Knud Kristensen som statsminister netop med vareforsyningsloven, hvorfor skaffede det os en masse produktionsordninger, som vi ikke tidligere havde haft, og også en ret udbredt regulering af ud- og indførsel? Sandheden er vel den, at vi i den øjeblikkelige situation i virkeligheden er ligeså vanskeligt stillet som dengang, da vi havde en venstre-regering, så den tale synes jeg ikke der er så forfærdelig meget hold i.

Vi er enige med partiet venstre i, at en ret stor import af færdigvarer er ønskelig, fordi den medfører den nødvendige konkurrence på hjemmemarkedet, og fordi den fører til, at vor industri lidt efter lidt går over til den produktion, der nu engang er mulighed for stadigvæk at opretholde i fremtiden. Det radikale venstre mener også, at liberaliseringen af handelen må ske i det hurtigst mulige tempo, men i den øjeblikkelige situation er det måske dog berettiget, at vi ser os om og trækker vejret lidt, inden